ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ταραγμένη ἀπ' ὅσα τῆς συνέβησαν τὶς τελευταῖες νύχτες δὲν κοιμᾶται πλέον παρὰ μόνον τὴν ἡμέρα. Ἐφαρμόσαμε ὅτι μᾶς ἐσυμβουλέψατε καὶ μᾶς ὑποδείξατε. Τὴν νύχτα, ἂν καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρεξηγηθῶ, πηγαίνω καὶ τῆς κρατῶ συντροφιὰ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Μολαταῦτα φαίνεται πὼς τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, πὼς τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ της συζύγου πλανᾶται ἀκόμη μέσα στὸ σπίτι...

Ἐλπίζω νὰ μὴ συμβῇ τίποτε, μέχρις ὅτου ἔλθῃς.

Μ' ἀγάπη κοὶ σεβασμὸ

Τζὼρτζ Πέτερσον

(Ἐπιστολὴ τοῦ ἰατροῦ Τζὼρτζ Πέτερσον πρὸς τὸν καθηγητὴν Οὐΐλλιαμ Τζάκσον)

Σεβαστέ μου φίλε,

Ἐσκόπευα νὰ μὴ σοῦ στείλω ἄλλη ἐπιστολή, περιμένοντας νὰ ρθῇς ὁ ἴδιος στὸ Λονδῖνο. Νὰ ὅμως, ποὺ ἀναγκάζουμαι νὰ σοῦ γράψω τὰ νέα περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν προχθὲς στὸ Νεκροταφεῖο, ἐσωκλείοντάς σου καὶ τὰ σχετικὰ ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων. Ἡ κόρη τοῦ φύλακος ποὺ εἶδε πρὸ ἡμερῶν ἀνάμεσα στοὺς τάφους καὶ στοὺς ἀνθῶνες τοῦ νεκροταφείου μιὰ ἀλλόκοτη σκιά, βρέθηκε προχθὲς πάλι λιπόθυμη, μέσα στὴν ἐκκλησία τοῦ Νεκροταφείου!

Εἶχε πάει ἐκεῖ ν' ἀνάψῃ τὰ καντήλια, λίγο μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε νυχτώσει καὶ ἀργοῦσε νὰ φανῇ ὁ πατέρας της, ἀνησύχησε κ' ἔτρεξε νὰ δῇ ποῦ εἶνε...

Ψάχνοντας ἔφτασε κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Στῆβενς, ὅπου πρὸ ἡμερῶν συνέβη τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τρομακτικὸ περιστατικὸ στὴν κόρη του. Προχωροῦσε μέσα στὸ σκότος καὶ στὴν ὁμίχλη μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε μακρυά, μέσα στοὺς θάμνους, οὐρλιαχτὰ σκύλου.

Νομίζοντας πὼς πρόκειται γιὰ κανένα ἀπὸ τοὺς σκύλους τοῦ νεκροταφείου προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονταν τὰ οὐρλιαχτά, φωνάζοντας τ' ὄνομα τῆς κόρης του.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Στῆβενς, εἶδε νὰ πηδᾷ ἔμπρός του καὶ νὰ φεύγῃ ἕνα σκυλὶ παρόμοιο μὲ μεγαλόσωμο λύκο, μὲ κόκκινα, σπινθηροβόλα μάτια...

Ὁ φύλακας ὀπισθοχώρησε μερικὰ βήματα τρομαγμένος καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὰ λεπτά, μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα, καὶ δὲν ὄργησε ν' ἀκούσῃ καὶ πάλι τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ σκύλου, πιὸ μακρυὰ τώρα, νὰ σβύνουν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος ἀπ' τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ περιστατικό, ὁ φύλακας, ἐρεύνησε παντοῦ μήπως εὕρῃ τὴν κόρη του, τὴν ἐκάλεσε φωνάζοντας δυνατά, μὰ δὲν τὴν βρῆκε πουθενά.

Σκέφθηκε τότε νὰ γυρίσῃ, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φύλακας γιὰ ὅ,τι τοῦ συνέβη καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ ἐρευνήσουν μαζὺ σ' ὅλο τὸ νεκροταφεῖο. Καθὼς ἔτρεχε ὅμως ἀντίκρυσε, περνῶντας μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου, τὴν πόρτα της ἀνοιχτὴ καὶ τὰ περισσότερα καντήλια σβυστά. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε πιὸ ἀνήσυχο. Καὶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὶ συμβαίνει τράβηξε νὰ μπῇ μέσα στὴν ἐκκλησία... Μόλις ὅμως ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ κύτταξε μέσα, μιὰ κραυγὴ ἀνησυχίας καὶ τρόμου ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἀντίκρυσε σωριασμένη κάτω στὶς πλάκες τὴν κόρη του. Ἕνα μικρὸ αὐλάκι αἵματος ὑπῆρχε πλάϊ στὸ κεφάλι της!...

Τρομαγμένος ὁ δύστυχος φύλακας πλησίασε κοντά, ἔσκυψε, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλῇ μὲ τ' ὄνομά της...

— Παιδί μου, φτωχό μου παιδί, σ' ἐσκότωσαν!...

Γρήγορα ὅμως ἀντελήφθη πὼς ἡ κόρη του δὲν ἦταν νεκρή. Ἀνάσαινε ἐλαφρά, τὰ χέρια της ἦσαν ζεστά...

Ὁ φύλακας κύτταξε τότε μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του καὶ εἶδε πὼς ἡ κόρη του ἦταν μόνον ἐλαφρὰ τραυματισμένη στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Τὸ αἷμα εἶχε σταματήσει πειά, κ' ἦταν πολὺ χλωμή.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ φύλακας ἔκαμε ἕνα γῦρο μέσα στὴν ἐκκλησία κ' ἐρεύνησε παντοῦ, δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε τὸ ὕποπτο.

Ποιὸς εἶχε χτυπήσει τὴν κόρη του;

Καὶ γιατί;

Ποιὸς μποροῦσε νᾶχε προηγούμενα ἐναντίον τοῦ ἀθώου αὐτοῦ πλάσματος;

Κατασυγκινημένος ὁ γερο-φύλακας σήκωσε τὴν κόρη του στὸν ὦμο του, πῆρε τὸ φανάρι του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ φυλάκιο. Στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὰ μνήματα, δὲν τοῦ συνέβη τίποτε τὸ ἀπρόοπτο. Ἄκουσε μόνον μακρυά, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νεκροταφείου, γιὰ τελευταία φορὰ τὸ οὐρλιασμα τοῦ παράξενου σκύλου ποὺχε δεῖ πάνω ἀπὸ τὸ μνῆμα τοῦ Στῆβενς...

Φθάνοντας στὸ φυλάκιο ὁ πατέρας τῆς δύστυχης κόρης τὴν πλάγιασε στὸ κρεββάτι της κ' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους φύλακας, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν ἀμέσως, περίεργοι γιὰ ὅσα συνέβησαν.

Ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀπὸ αὐτοὺς ἔφρόντισε νὰ καθαρίσῃ τὴν πληγὴ τῆς κόρης καὶ νὰ τὴν φέρῃ κατόπιν στὰς αἰσθήσεις της.

Ἡ μικρὴ, μόλις συνῆλθε, ἔρριξε γύρω της ἕνα τρομαγμένο βλέμμα. Ὅταν ἀντίκρυσε τὸν πατέρα της, ρίχτηκε ἀπάνω του τρομαγμένη, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ φώναξε μὲ λαχτάρα.

— Πατέρα, φοβᾶμαι!... Φοβᾶμαι!...

Ὁ πατέρας της τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ἡ φτωχὴ μικροῦλα ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ σπαρταροῦσε σᾶν τὸ ψάρι!... Τὰ μάτια της γύριζαν φοβισμένα δεξιὰ κι' ἀριστερά, τὰ χέρια της τρέμανε...

Τῆς ἔδωσαν νὰ πιῇ οὐΐσκυ, μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ κι' αὐτὸ τῆς ἔκαμε καλό.

Τὴν ἄφισαν λίγη ὥρα νὰ συνέρθῃ ἐντελῶς καὶ κατόπιν τὴν ρώτησαν τὶ τῆς συνέβη.

Ἡ μικρὴ κόρη διηγήθηκε τότε πὼς ἐνῶ εἶχε μπεῖ στὴν ἐκκλησία καὶ ἄναβε τὰ καντήλια, ἄκουσε πρὸς τὸ βάθος κάτι σᾶν ἐλαφρυὰ βήματα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε καὶ τόση σημασία. Εἶχε σταθῇ στὸ τρίτο καντῆλι κ' ἐτοιμάζοταν νὰ τὸ ἀνάψῃ, ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκε κάτι τὸ ἀλλόκοτο καὶ τὸ ἀνεξήγητο. Ἕνας παράξενος τρόμος τὴν ἔπιασε, ἀνατρίχιασε ἀπότομα, ἔννοιωσε πὼς κάποιος ἔστεκε πίσω της, σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι. Πῶς τῆς γεννήθηκε τὸ συναίσθημα αὐτό;

Τὶ τὴν ἔκαμε νὰ ὑποψιασθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Μυστήριο!... Μολαταῦτα ἦταν βέβαιη πὼς δὲν ἦταν μόνη της μέσα στὴν ἐκκλησία. Δὲν ἔβλεπε τίποτε. Δὲν ἄκουγε τίποτε. Κι' ὅμως φοβόταν, φοβόταν ἀπερίγραπτα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ ἀπότομα καὶ νὰ κυττάξῃ γύρω της, μὰ δὲν τόλμησε...

Ἄναψε ἄλλο σπίρτο κ' ἐτοιμάζοταν ν' ἀνάψῃ τὸ καντῆλι, ὅταν ἔξαφνα ἔννοιωσε μιὰ κρύα πνοὴ στὸν τράχηλό της, κάτι σᾶν πνοὴ ἀνθρώπου, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ...

Μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ συγκρατηθῇ, τρελλὴ ἀπ' τὸ φόβο, γύρισε ἀπότομα πίσω της κι' ἀντίκρυσε κάτι τὸ ἀφαντάστως τρομερό, κάτι τὸ φρικαλέο!...

Ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος, ἕνας κομψὸς, ἡλικιωμένος κύριος, μὲ φρικώδη μορφή, τρομακτικὰ χλωμός, μὲ θολὰ πεταμένα μάτια, μ' αἱματωμένο πρόσωπο ἔστεκε μπροστά της καὶ τὴν κυττοῦσε στὰ μάτια'...

Τὴν κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα κρύο καὶ παγωμένο, μ' ἕνα βλέμμα ποὺ εἰσχωροῦσε σᾶν στιλέτο στὴν καρδιά της!...

Ἡ δυστυχισμένη κόρη νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς τὴν γελοῦν τὰ μάτια της, πὼς πρόκειται γιὰ κάποια παραίσθησι...

Ἡ φωνὴ της εἶχε κοπῆ στὸ λαιμό της.

Τὰ πόδια της λιγοῦσαν.

Ἄκουγε σχεδὸν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της, ποὺ χτυποῦσε γρήγορα καὶ δυνατά...

Θάθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος ποὺ θαῦρισκε τὸν πατέρα της ἢ τοὺς ἄλλους φύλακας, μὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ κινηθῇ ἀπ' τὴ θέσι της. Εἶχε μαρμαρώσει!...

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος, ὁ σηκωμένος ἀπ' τὸν τάφο του καὶ γυρίζοντας μέσα στὸ νεκροταφεῖο, ἄγνωστον τὶ γυρεύοντας, τῆς ἔφραξε τὸ δρόμο, τὴν κύτταζε στὰ μάτια, ἄγρια, τρομερά! Τὸ κύτταγμά του ἐκεῖνο τὴν παρέλυε...

Ἡ δυστυχισμένη κόρη παγωμένη ὁλόκληρη, ἕτοιμη νὰ σωριασθῇ κάτω, εἶχε σκύψει τώρα τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ. Δὲν ἔβλεπε ἀπ' αὐτὸν παρὰ τὶς ἄκρες τῶν μαύρων, λουστρινένιων παπουτσιῶν του. Ἔξαφνα ὅμως ἀντίκρυσε τὸ χέρι του νὰ σηκώνεται ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος της, πρὸς τὸν ὦμο της, σᾶν νάθελε νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴν σύρῃ κοντά του... Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ τρόμος της ἔφτασε στὰ κατακόρυφο.

(Ἀκολουθεῖ)